

NĀC

Nāc, Svētais Gars, piepildi
savu ticīgo sirdis
un savas mīlestības uguni
tajās ielej!

(Pirmsevaņģēlija dziedājums)

Nr. 3 (62)
JŪNIJS
2011

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs izdevums

Vasarsvētki – uguns derība, Gara derība

Vasarsvētku dienā īstenojās Dieva Dēla apsoliņums – Svētā Gara nonākšana. Tie ir Baznīcas svētki. Apustuļi un Marija lūdzas kopā Pēdējo vakariņu telpā. Viņi bija pirmā Baznīca, par kuru runā Apustuļu darbi (sal. 2,1–14). Jēzus sūtīja Svēto Garu uz viņiem un tikai tad viņi bija droši iet un sludināt Dieva mīlestību visur, kur vien Gars viņus sūtīja. Baznīca turpina un attīsta paša Kristus misiju, kurš tika sūtīts sludināt nabagiem Labo Vēsti. „Svētais Gars dāvā cilvēcei jaunu enerģiju. Tur, kur pastāv šķelšanās un naida, šī enerģija apvieno un veicina savstarpēju izpratni. Sākas jauns apvienošanās process, kurā tiek vienoti sašķeltās un izkaisītās cilvēces ģimenes locekļi.” (Pāvests Benedikts XVI)
Vasarsvētku noslēpums – Vissvētākās Trīsvienības trešās personas uzdevums ir apgaismot, stiprināt un atjaunot ticīgos. Svētais Gars attaisno un audzina lūgšanas dzīvē, ieved patiesībā, pārveido dvēseli, ved uz vienību un ir svētuma avots.

Kas ir Svētais Gars?

Ieklausīsimies, ko Jēzus pats ir teicis par Svēto Garu. „Pēdējo vakariņu laikā Kungs Jēzus trīs reizes runā par Svēto Garu. Viņš definē Garu noslēpumainos veidos: vispirms kā Mierinātāju (Jņ 14,18), tad kā Pasludinātāju (Jņ 16,14) un visbeidzot kā Aizstāvi, kurš nāks vēlāk (Jņ 16,7). Trīsvienības ekonomijā, kas ir triju dievišķo Personu savstarpēja darbība, Gars iziet no Tēva un Dēla, Viņš ir Tēva un Dēla „sūtītais”. Kristus teica: „Tēvs un Es esam viens.” (Jņ 10,30) „Pēdējo vakariņu telpā, kad runā par Svēto Garu, Viņš pabeidz Trīsvienības attēlu.” (Dieva kalps Guljelmo Džakvinta). Viens no Svētā Gara simboliem ir uguns. „Cik ļoti tā ir atšķirīga no kara un bumbu sprādzien radītās uguns. Cik atšķirīga ir Baznīcas sargātā Kristus uguns no diktatūru izraisītajiem ugunsgrēkiem dažādos laikmetos, īpaši pagājušajā gadsimtā, kas aiz sevis atstāja izdegušu zemi. Dieva liesmu, Svētā Gara liesmu varam salīdzināt ar degošu krūmu, kas nesadeg. Tas deg, bet neiznīcina. Šī uguns iekšēji pārveido mūs, lai tās gaismā mēs atklātu savu aicinājumu uz patiesību un mīlestību.” (Pāvests Benedikts XVI)

Kas ir Svētā Gara darbība?

Īpašā Svētā Gara misija ir svētdarīt, veidojot Kristus visu cilvēku sirdis. Kopš šī laika Jēzus savā ziņā nozūd no pasaules skatuves, lai Svētais Gars varētu turpināt darbu, kas ir sācies ar Jēzus Ciešanām un Augšāmcelšanos. Kristus vēsturiskais laiks ir beidzies; tagad Svētais Gars īsteno Jēzus realitāti cilvēku sirdīs un pasaules vēsturē. Tas ir Gars, kurš mūs svētdara mūsu ilgās pēc svētuma un centienos to sasniegt. Šo ceļu pārtrauc grēks; tomēr, ja ir apņēmība, to var turpināt – atgūties un sākt no jauna. Pēteris,

Svētā Gara uguns mūs iekšēji pārveido

kas vispirms noliedza Kristu, bet pēc tam atkal no jauna sāka sekot Kungam un galu galā nomira par Viņu, ir mūsu paraugs. Dieva darbības auglis ir vienotība. Tieši vienotība ir Baznīcas atpazīstamības zīme pasaulē. No Vasarsvētku dienas Baznīca uzrunā cilvēkus visās valodās. Vienotību nespēj ierobežot ne politiskās, ne rasu, ne kultūru robežas. Tā ir cita veida vienotība, kas pārsniedz visas cilvēciskās robežas. (..) Vasarsvētku dienā visi dzirdēja savu valodu.

Kādi ir Vasarsvētku augļi?

Gars ir klātesošs ikvienā, lai darītu tos līdzīgus Kristum un ar teoloģisko un vispārējo tikumu palīdzību veidotu viņos Kunga attēlu. Tie ir pirmie, caur kuriem Viņš strādā mūsos; tie ir spēks un instrumenti, kas ir doti visiem kristītajiem. Tertuliāns un Baznīcas Tēvi uzskatīja, ka Svētais Gars nolaižas kristību ūdenī, piesātina to ar Viņa klātbūtni, un līdz ar to tajā iegremdētā dvēsele tiek piepildīta ar Garu. Svētais Gars dāvā drosmi cilvēkiem, kuri, lai gan uzticas augšāmcelušā Kristus vārdiem, paliek nošķirušies Pēdējo vakariņu telpā. Pēc Gara saņemšanas, kurš nāk ar mīlestības spēku,

viņi plaši atver durvis, runā publiski un gara spēkā, ko ir saņēmuši, pat iet uz templi (Apd 2,14–41). Viņi nebaidās no tiesnešiem (Apd 4,19). Viņiem ir tādu cilvēku gara spēks un laime, kuri tā mil Kristu, ka gatavi ciest šīs mīlestības dēļ (Apd 5,4). Ar Gara spēku viņi ir kļuvuši par jauniem cilvēkiem.

Jēzus apustuļiem uzdeva evaņģelizēt (Mk 16,15). Taču tikai pēc Vasarsvētkiem tiem ir drosmē nest Viņa vēsti visiem, sludinot jauno bausli un pierunājot atgriezties tos, kas to ir noraidījuši. Tikai pēc Vasarsvētkiem Gara iedvesmā Baznīca kļūst par evaņģelizējošu realitāti.

Vasarsvētku augļi: neuzvarams gara spēks un spēja evaņģelizēt un veikt misionāra uzdevumu, mīlestībai esot tā visa pamatā. Līdz tam šī mīlestība bija patiesa, tomēr vāja. Bailes un sāpīgās atmiņas par atstāšanu un noliegšanu vēl joprojām bija spēcīgas. Bet Vasarsvētkos mīlestība kļuva stiprāka par nāvi.

Svētais Gars ir spēks, kas liek mums cerēt arī tad, kad saskaramies ar grūtībām un pārbaudījumiem. Svētais Gars dāvā mums cerības spārnus, mudina iet uz priekšu, stiprina ticību, lai mēs spētu sludināt pestīšanas vēsti visām

tautām. Svētais Gars ir mūsu cerības dvēsele. Mums ir nepieciešama cerība, lai dzīvotu, un vajadzīgs Svētais Gars, lai cerētu! Cerība ir vajadzīga katrā dzīves brīdī, bet īpaši pārbaudījumos. Cerība ir viens no lielākajiem tikumiem, kas īpaši nepieciešams šodien, kad pasaulē valda krīze, kas skar arī Baznīcu. Garīgās dzīves ceļā visbiežāk saskaramies ar mazdūšību, redzot, ka nepārtraukti kritām grēka valgos. „Tikai cerība mūs atpestī, dāvā spēku un stiprina gribu atkal sākt visu no gala. Ticība Jēzum Kristum palīdz mums cerēt, vienmēr cerēt. Ja arī esam veltīgi cerējuši jau tūkstošiem reižu, tad tā palīdz atkal no jauna cerēt.” (tēvs Raniero Kantalamessa)

Par Svēto Garu var pateikt daudz, bet vienīgais, kas patiesi ir vajadzīgs – nokrist ceļos un teikt: „Dievišķais Gars, mēs ticam Tev, mēs ticam Tavai mīlestībai. Nāc mūsu dvēselēs un aizdedz mūsu sirdis ar Savu klātbūtni! Amen.”

Jēzu, mēs Tev pateicamies, ka sūtīji savu Garu, lai iemājotu mūsos un lai darītu mūs par Sava prieka lieciniekiem!

Apustuliskā Oblāte Pro Sanctitate
Liliane Bertrand

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Liepājas Sv. Jāzepa katedrālei svinēs simtgadi

3.lpp. Kopiena "Chemin Neuf" Liepājā

4. – 5.lpp. Bīskapa V. Lapeļa 25. priesterības jubileja

6.lpp. Kāpēc nepieciešams saderināšanās laiks?

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Liepājas Svētā Jāzepa katedrālei 100 gadi

Intervija ar Liepājas Svētā Jāzepa draudzes prāvestu Gati Mārtiņu Bezdelīgu

Kāda ir sv. Jāzepa baznīcas tapšana Liepājā?

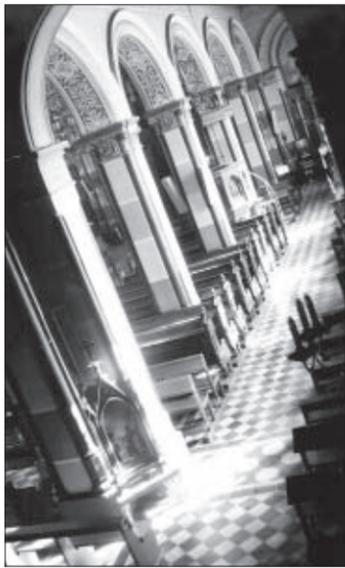
1911. gada 6. augustā tika iesvētīta Liepājas Svētā Jāzepa baznīca (katedrāles titulu tā ieguva 1937. gada 8. maijā, kad tika nodibināta Liepājas diecēze). Baznīcas vecākā daļa, kur šobrīd atrodas Vissvētākās Jaunavas Marijas kapela, tika iesvētīta 1762. gada 28. jūlijā. Baznīcas ēkas tapšanai Liepājā ir ļoti nozīmīga loma. Tas nenotika viegli, jo bija jāizcīna kompromisu cīņa.

Ar ko norisinājās šī cīņa?

Pateicoties pirmajai baznīcas ēkai, Kurzemes hercogs Bīrons iemantoja savu hercoga titulu, jo viņam vajadzēja apsolīt Polijas karalim Augustam III, ka viņš 10 gadu laikā Liepājā uzcels baznīcu, ko viņš arī solījis. Hercogs bija protestants un nesteidzās ar katoļu baznīcas būvniecību. Kad nomira Krievijas imperatore Anna Janovna, Bīrons kļuva par Krievijas reģentu un viņu ar sievu Benīgu Gotlību drīz izsūtīja trimdā uz Sibīriju, kur viņš pavadīja 22 gadus.

Kamēr hercogs Bīrons bija trimdā, Kurzemes hercogistē par hercogu iecēla Saksijas Kārli, kas bija katolis. Arī viņš uzreiz neķērās pie baznīcas celtniecības, bet 1746. gadā, kad izbeidzās līguma termiņš par katoļu baznīcas būvniecības uzsākšanu, muižnieki sāka apdraudēt Liepājas pilsētas tiesības. Vācu muižnieki gribēja pilsētu pakļaut sev un pilsētniekiem atņemt privilēģijas. Palīdzību pilsētas vadība meklēja pie katoļu Baznīcas, jo tai bija liela ietekme. Inflantijas (Livonijas nosaukums poļu val.) bīskapu Jāzepu Kozelski Puzinu Liepājā uzņēma ļoti laipni, viņš noskatīja zemi baznīcas būvēšanai, un celtniecība varēja sākties. Ēka atgādināja mazu lauku baznīciņu ar biežām sienām un diezgan maziem lodziņiem.

1889. gadā par prāvestu šeit, Liepājā, iecēla Eduardu baronu fon der Ropu, viņš no cara Niko-

Dievnām varam apliecināt savu ticību

laja II saņēma atļauju paplašināt baznīcas ēku, jo esošā bija kļuvusi par šauru augošajai katoļu kopienai. Sākumā baznīcas paplašinājumu lūdza projektēt Paulam M. Berči, tas pat ticis ierakstīts viņa darba plānos, bet tas tā nenotika. Par iemeslu varētu būt dārgā maksa, kas tikusi prasīta par projektu, tādēļ tā izstrādāšana uzticēta arhitektam Ludvigam Melvilam, savu roku pie projektēšanas pielicis arī Kārlis Eduards Strandmanis. Apskatot projektu zīmējumus, var secināt, ka būvdarbi pēc tiem precīzi nenotika.

Kāpēc ir svarīgi atzīmēt baznīcas iesvētīšanas gadadienu?

Tas ir mūsu uzdevums – atcerēties tos, kuri šo baznīcu cēla, protams, arī tos, kuri ziedoja līdzekļus. Baznīcā pie sienām ir izvietotas plāksnes, kurās ir iegravēti ziedotāju uzvārdi, daudzus no šiem uzvārdiem mēs šodien varam atrast arī kristību reģistros. Baznīcu veido arī paaudžu pēctecība.

Ir svarīgi, ka cilvēkos veidojas apziņa – tas ir dievnams, kuru Dievs mums ir uzticējis par zīmi pasaulei, šajā namā mēs

Liepājas Sv. Jāzepa draudzes prāvests G. M. Bezdelīga visus sirsnīgi aicina piedalīties katedrāles iesvētīšanas svinībās

Foto: Andrejs Kuzņecovs

varam apliecināt savu ticību. Tā ir Debesu valstības zīme, par kuru mums ir jā rūpējas. Šī apziņa ir ļoti svarīga, tāpēc to varam kopt, svinot dievnama iesvētīšanas 100 gadu jubileju. Mūsu baznīcas ēka ir arī diecēzes sirds – katedrāle (tajā atrodas diecēzes bīskapa sēdekļis). Arī liturģiskajā kalendārā ir paredzēts svinēt diecēzes dievnama iesvētīšanas gadadienu.

Vai kaut kas jau ir noticis, atzīmējot baznīcas simtgadi?

Katedrāles tornī interesenti jau varēja iepazīties ar Andreja Kuzņecova fotoizstādi. Mākslinieks pats šobrīd dzīvo Pēterburgā, bet dažus gadus līdz

5. klasei viņš ir aizvadījis Liepājā, mēs iepazīsimies un nu jau vairākus gadus viņš brauc uz Liepāju gan gleznot, gan fotografēt. Mākslinieks bija izveidojis diezgan plašu fotokolekciju par Liepājas Sv. Jāzepa katedrāli, to viņš veltīja katedrāles simtgadei un līdz ar to fotogrāfijas arī pēc izstādes tika nodotas katedrāles arhīvā.

6. maijā tika atvērta ikonu izstāde, kas ir kā turpinājums iesāktajai izstāžu sērijai katedrāles tornī. Tiek gatavotas arī dažādas piemiņas lietas un bukleti sakarā ar katedrāles simtgadi, tas pamazām ievada simtgades svinībās.

Kas tiek plānots nākotnē?

30. jūlijā tiks rīkots plenērs, kurā mākslinieki glezno katedrāli, uzaicināti piedalīties ir gan vietējie, gan viesu gleznotāji no Pēterburgas un Vācijas. Katrs mākslinieks saņems audeklu un uzgleznotais mākslas darbs paliks katedrāles īpašumā kā dāvinājums. Tā atkal būs iespēja izstādīt uzgleznotos darbus apskatei.

5. augustā notiks zinātniskā konference par Liepājas Sv. Jāzepa katedrāli, kur ir aicināti piedalīties Rīgas Tehniskās universitātes profesors Jānis Zilgalvis, kurš stāstīs par jaunās baznīcas daļas arhitektūru, kā arī par arhitektiem Melvilu un Strandmani, savukārt Rundāles pils vēsturnieks Jānis Baltiņš ir savācis materiālus par fon der Ropu dzimtu, un Liepājas muzeja Kultūrvēstures nodaļas vadītāja Uljana Gintere stāstīs par ievērojamām personībām, kuras šajā baznīcā ir kalpojušas. Rundāles pils direktors Imants Lancmanis stāstīs par veco baznīcas daļu un šī saruna norisināsies vecajā baznīcas daļā, kurai iesāksim svinēt 250 gadus.

6. augusts ir tieši baznīcas iesvētīšanas gadadiena, kad 11.00 visus aicinām uz Svēto Misi, kurai speciāli mūziku komponē mūziķis Rihards Dubra, to atskaņos Liepājas Simfoniskā orķestra mūziķu grupa un koris „Laiks”. Tiks atskaņota arī viņa rakstīta dziesma, kurai vārdu autore ir mūžībā aizgājusi Sv. Jāzepa draudzes locekle Aina Uldriķe.

Vai cilvēki labprāt iesaistās svētku organizēšanā un rīkošanā?

Jā, līdz šim esmu saskāries ar to, ka cilvēki to dara ar lielu prieku. Arī mākslinieki, kuri tika aicināti piedalīties gleznošanas plenērā, piekrita un bija atsaucīgi. Liels prieks arī par dāvinājumu katedrālei, ko saņēmām no Grobiņas kokaudzētavas “Īves” īpašnieka Daiņa Ozoliņa – 12 egles, kuras jau iestādītas katedrāles dārzā.

Intervēja Ieva Liede

Ziņas no pasaules

Reliģija ceļā

Katrā desmitajā vieglajā automašīnā Vācijā atrodami reliģiski simboli. To apliecina Kaselē bāzētās Brālības – miera un ģimenes Akadēmijas – veiktais pētījums. Visbiežāk ir sastopami eņģeļi, rožukroņi, krusti, kas piekarināti pie atpakaļskata spoguļa, kā arī uzlīmes ar zivs simbolu (zivs kopš kristietības pirmsākumiem ir kristiešu simbols. Grieķu valodā zivs ir IHTIS, kas vienlaicīgi veido sašūnājumu teikumam – Jēzus Kristus, Dieva Dēls, Glābējs.).

Ar šādām zīmēm autovadītājs apliecina, ka ir kristietis. Dažās mašīnās sastopami lozungi kā „Pateicība Dievam! Kuram tad vēl?”. Tomēr ir iecienīti arī maģiski simboli. Tiem pieder indiešu sapņu ķērājs, kuram jāuztver ļauni sapņi un zila stikla acs, pazīstama kā „Fatimas acs”, kas daudzās austrumu zemēs

atvairā „ļau no aci”. (Šai zīmei, par spīti nosaukumam, gan nav nekāda sakara ar Fatimu – Marijas parādīšanās vietu Portugālē). Saskaņā ar pētījumu visbiežāk reliģiskie simboli atrodami Volkswagen, Opel, Ford, Renault, Mercedes un Audi markas automašīnās. Eņģeļi dominē Honda, Nissan un Citroen braucamajos. Krusti sastopami gandrīz vienīgi Mercedes, Peugeot un Mazda auto, bieži vien kombinācijā ar citiem simboliem. Krusts praktiski nekad nav atro-

dams BMW, Fiat, Honda un Hyundai. Renault markas mašīnās ir sastopams viskrāšņākais simbols mikslis.

Pētnieki atzīst, ka nepieciešams atsevišķs pētījums, kas noskaidrotu, kādēļ noteiktas markas automašīnā ir novietoti noteikti simboli, tomēr varētu apgalvot, ka braucamrīka marka ir atkarīga no sociālā stāvokļa, un ar to varētu būt saistīti arī reliģiskie priekšstati.

Ar reliģiskiem simboliem autobraucēji visbiežāk vēlas mazināt negadījuma risku. Citi tos izmanto kā aizsarglīdzekli savam braucamrīkam. Tikai daži autobraucēji šādi skaidri vēlas paust savu reliģisko piederību, visbiežāk izmantojot tieši zivs simbolu, kuram seko rožukronis un arī Budas attēls. Pētījumu vadīja profesors Mihaēls Ebercs no Freiburgas katoļu Augstskolas Baznīcas sociālo pētījumu centra.

Atgriežas pie lūgšanas uz sv. erceņģeli Miķeli cīņā ar ļaunumu

Tomass Džons Paprockis, Springfildas diecēzes bīskaps ASV, ir noteicis, ka atkal katras Svētās Mises beigās tiek ieviesta lūgšana uz svēto erceņģeli Miķeli cīņā pret sātānu. Lūgšanā tiek piesaukta Ercēģeļa aizsardzība pret sātānu. Bīskaps Paprockis: „Mums jāatzīst, ka sātāns patiešām pastāv un ka viņš darīs visu, kas ir viņa varā, lai mūs novērstu no mērķa – mūžīgās dzīves ar Kristu Viņa valstībā.” „Viens no efektīvākajiem sātāna līdzekļiem ir ievēšana maldos, pārliecinot, ka viņš neeksistē.” turpina amerikāņu bīskaps. „Tas, ka neticam sātānam un ļaunuma spēkiem, padara mūs nespējīgus tiem pretoties. Tādēļ ir ļoti atcerēties par lūgšanu uz svēto Erceņģeli. Jāatceras, ka ikreiz, kad to lūdzamies, tiek

pieveikts mūsu patiesais ienaidnieks – nelabais un viņa ļaunie gari”.

Lūgšanu 1886.gadā sastādīja pāvests Leons XIII, un līdz 1965.gadam tā tika lietota pēc katras Svētās Mises. Tā dēvētās „preces leoninae” joprojām ir saglabājušās Romas rita ārkārtējā formā un ietver sevī trīs Ave Maria, kurām seko Salve Regina, lūgšana sv. erceņģelim Miķelim un Jēzus Sirds godināšana.

„Svētais erceņģeli Miķeli, aizstāvi mūs cīņā. Sargā mūs no ļaunprātības un ļaunā gara slazdiem. Mēs pazemīgi lūdzam, lai Dievs pārmācītu sātānu, bet tu, debess karapulku Vadoni, Dieva spēkā notrieku ellē gan viņu, gan citus ļaunos garus, kuri klaiņo pasaulē, cenšoties iznīcināt dvēseles. Amen.”

Pēc kath.net un citiem avotiem sagatavoja pr. Mihails Volohovs

10. bauslis — tev nebūs iekārot nevienu lietu, kas pieder tavam tuvākam

Jaceks Salijs OP

Sākums avīzes „Nāc” 42. numurā

Daudzas mūsu vajadzības ir tikai šķietamas

Daba necieš tukšumu. Cilvēks ir persona, kas radīts, lai dāvātu sevi citiem, lai priecātos par viņu labumu un palīdzētu pievarēt ļaunumu, kas piemeklē vai apdraud kādu. Ja cilvēks nevēlas mīlēt savus tuvākos, tad viņš izturēsies pret tiem graujošā veidā, piemēram, tos apskaušot.

Apskatīsim materiālo lietu skaudības izpausmi – tai pakļaujas arī tie, kuri, citējot sv. Akvīnas Tomu, ”dodas ceļā uz nekuriem”. Nauda un bagātības ir pārejošas vērtības, tās nevar būt cilvēka dzīves galamērķis. Tie, kas tās uzskata par galamērķi, dodas uz nekuriem. „Tikko tu esi savas acis tai pievērsis, redzi, tā jau ir pazudusi, jo tā iegūst sev spārnus kā ērglis, kas paceļas padebesos.” (Sak 23,5) „Pasaule un tās kārtība pāriet, bet kas izpilda Dieva gribu, paliek mūžīgi.” (1 Jņ 2,17)

Šai skaudībai sevišķi patīk ganīties uz dažādām šķietamām vajadzībām. Tie reklāmas lietpratēji, kuri nebaidās atsaukties arī uz dažādiem tumšiem spēkiem, kas mīt cilvēkā, zina, piemēram, cik daudz var sasniegt, pamodinot cilvēkā tā saucamo trīsstūra tieksmi. Protī, cilvēks iekāro kādu lietu, nevis tāpēc, ka tā viņam būtu vajadzīga, bet gan tāpēc, ka tā pieder kādam trešajam.

Apzinoties to, ka daudzas mūsu

vajadzības ir tikai šķietamas, mēs varam pamanīt, cik mūsu skaudība, kuru uzskurina šādas iegribas, ir nenopietna. Šajā brīdī būtu vērts atgādināt ģeniālo Juljana Tuvima (Juliana Tuwima) asprātīgo definīciju par lietām, kas ir nepieciešamas dzīvei. Tās ir lietas, par kurām mūsu vecvecitēvi pat nevarēja iedomāties.

Balva par saskanīgu savu materiālo vajadzību un vēlmi izkopšanu ir ļoti iespaidīga. Protī, kādā ļoti reālā veidā visa pasaule kļūst par manām mājām. To brīnišķīgi ir uztvēris izcilais, bet diemžēl pārāk maz pazīstamais, domātājs Henriks Elzenbergs. „Alkatīgs cilvēks savām vajadzībām no visas Dieva radītās pasaules *izgriež* tikai to labumu, kas viņam vienam ir noderīgs, un to aprij: kāds nabadzīgums! Cilvēks, kas ir atteicies no visa, nerūpējas par to, kas viņam vairāk vai mazāk varētu būt noderīgs: personīgo dzīvi viņš reducē līdz visvienkāršākajai tās izpausmei; bet par to visa šī pasaule viņam atklājas savā pārveidotā spožumā; tāds cilvēks šajā pasaulē neko necenšas ieguldīt, jo ir atmetis jebkādu mantkārbu un nekāro pēc savu darbu augļiem. Kad viņš uzkāpj kalna virsotnē un, ar skatienu aptvēris plašo apkārtni, saprot, ka neviens šīs dzīvojošās, lielās zemes gabals nav viņa absolūts īpašums, tieši tad tā visa kļūst viņa. Viņš to neaptraipa ar savtīgu vēlēšanu no tās iegūt kādu labumu tikai sev; tā ir tīra, un viņš ar tīru sirdsapziņu var priecāties par tās skaistumu”.

Alkatīgs cilvēks no Dieva radītās pasaules *izgriež* tikai to labumu, kas viņam vienam noderīgs

Prast saklausīt, kam mūs aicina Dievs

Reizēm mūsu nespēju mīlēt tuvāko mēs cenšamies *aizlāpīt* ar skaudīgu ieinteresētību par materiālajām vērtībām, kuras bauda

kāds cits cilvēks. Diemžēl var runāt par mūsu māniju salīdzināt sevi ar citiem. Tuvāko var apskaut pilnīgi par visu: par viņa veselību, par spējām, par vidi, kurā viņš piedzimis un uzaudzis, par laulāto

draugu, par labiem bērniem, par temperamentu, par arodu, par dažādiem panākumiem, jā, pat par laba darišanu. Tieši uz šo pēdējo skaudības izpausmi attiecas vārdi no svētdienas vesperēm: „To redzēs grēcinieks un dusmosies, viņš griezīs savus zobus un nonīks.” (Ps 112,10)

Diemžēl mums sev jāatklāj rūgta patiesība: „Kas ir ļāvies nemitīgai mānijai salīdzināt sevi ar citiem, tas lielā mērā iznieko savu dzīvi. Tāds nejut ne savu neatkārtotamību, ne arī saprot tos dzīves uzdevumus, kurus tikai viņš, un neviens cits, var paveikt.”

Skaidrs, ka mēs, cilvēki, esam daudzi miljardi, bet tāds kā es Dievam ir tikai viens. Katru cilvēku Viņš ir iemilējis atsevišķi, zina saukt vārdā, ”ir izredzējis pirms pasaules radīšanas, lai mēs mīlestībā būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā” (Ef 1,4). Un katrs no mums – tieši ar tādu veselību, kāda mums ir, tieši ar tādu dabisko un sabiedrisko pūru, kādu esam saņēmuši, tieši ar tādu laulāto draugu, un ne citu, utt. – Dievs aicina izpildīt savu dzīves aicinājumu. To enerģiju un uzmanību, kuru izniekoju, apskaužot tuvāko par viņa likteni, man drīzāk būtu jāveltī, lai atpazītu Dieva gribu. Tiešām ir vērts saklausīt un izpildīt visu to, kam mani aicina Tas, kurš mani mīl vairāk, nekā spēju to iztēloties.

Tulkoja Kaspars Zagorskis †

Kopiena ”Chemin Neuf” Liepājā

Kopiena ”Chemin Neuf”* ir dibināta 1973. gadā Lionā (Francija) un ir katoļu kopiena ar ekumēnisku ievirzi. Tā ir starptautiska kopiena, kas apvieno vairāk nekā 1000 locekļus 20 valstīs Eiropā, Āfrikā, Amerikā un Indijas okeāna valstīs. Tai piederīgi ir laulātie pāri, ģimenes, jaunieši, kā arī brāļi un māsas konsekrētā celībā ir izvēlējušies aicinājumu dzīvot kopienā, sekojot Kristum nabadzībā un pazemībā, lai kalpotu Baznīcai un cilvēkiem pasaulē, sludinot Evaņģēliju. Liela loma kopienas dzīvē ir harizmātiskajām lūgšanu grupām, kur svarīga vieta ir Dieva Vārda uzklaušīšanai. Kopienas ”Chemin Neuf” starptautiskā ekumēniskā brālība ”Net For God” (no angļu val. – *”tikls Dievam”*) apvieno kopienas un tās Sadraudzības locekļus, kā arī visu tās *apustulātu* – jauniešus un pieaugušos, kas vēlas iesaistīties sekošanā Kristum, veicinot vienotību, izlīgumu un mieru gan kristiešu starpā, gan dažādu pasaules valstu vidū.

Intervija ar kopienas locekli **Inesi Motte**, kura kopienā ”Chemin Neuf” dzīvo kopš 2000. gada un Dievam ir devusi konsekrētā celībāta solījumu šajā kopienā. Dzīvi kopienā Inese uzsāka Vācijā, vairākus gadus ir kalpojusi kopienas mājā Kongo (Āfrikā), tad Ziloņkaula

Foto: Mīls Jansons

Kopienas ”Chemin Neuf” dibinātājs Lorans Fabrs

Krastā (Cote d'Ivoire), kur rūpējas par garīgās dzīves organizēšanu strādājošām sievietēm kopmītnēs.

Šobrīd Inese studē Lionas Universitātes katoļu teoloģijas fakultātē Francijā, lai iegūtu zinātnisko licenciāta grādu. Pēc studiju beigšanas un šī gada Pasaules Jauniešu dienām Madridē, Inese ieradīsies Liepājā, lai uzsāktu savu kalpošanu šeit.

2011. gadā ar Liepājas pilsētas domi ir noslēgts nomas līgums uz 10 gadiem par bijušās Karostas skolas ēkas (Atmodas bulvāri 15) īri, kur savu mājvietu radīs kopiena ”Chemin Neuf”.

Foto: Voldeāris Sāironovs

Inese Motte ir gatava kalpot, veidojot kopienas dzīvi Liepājā

Kā radās doma par kopienas ”Chemin Neuf” mājas dibināšanu Liepājā?

To iesāka Inese Grietēna (šobrīd ar ģimeni dzīvo Polijā) sarunā ar bīskapu Vilhelmu Lapeli, kurā viņa pastāstīja par savas ģimenes piedalīšanos kopienas ”Chemin Neuf” organizētajā Kānas sesijā Polijā. Acīmredzot, bīskapu ieinteresēja šīs kopienas darbība. Pēc šīs sarunas viss risinājās ļoti ātri. Inese par sarunu ar bīskapu pastāstīja kopienas brāļiem un māsām Polijā, un mēs sākām interesēties par iespēju tikties ar bīskapu V. Lapeli. Protams, ja Lat-

vijā jau nebūtu brāļi un māsas, kurus interesē mūsu kopienas dzīve, viss noritētu lēnāk. Lai šodien kādā valstī varētu dibināt kopienas ”Chemin Neuf” māju, mums vispirms ir vajadzīgi cilvēki, kuri interesējas un jūt aicinājumu izdzīvot šāda veida garīgumu, tad pārējais reizēm risinās neatkarīgi no mūsu idejām, mums tikai jāļauj Dievam mūs vadīt tur, kur Viņš vēlas!

Kā tiek plānota kopienas darbība Liepājā?

Liepājā mums būs kopienas māja, ar iespēju nākotnē arī izveidot studentu kopmītni, kā arī vieta jauniešu misijas vai arī ģimeņu formācijai. Bez šaubām mūs interesē tieši sadarbība ar cilvēkiem Karostā. Ja tas būs mūsu spēkos, mēs vēlētos iesaistīties sociālajā darbībā, organizējot dažādus pasākumus Karostas bērniem vai arī viņu vecākiem. Kā tas veidosies, to varēsim spriest vēlāk, bet es domāju, ka Dievam ir savs plāns, kāpēc Viņš mūs ir atvedis uz Liepāju. Mūsu kopiena ir guvusi pieredzi, strādājot visdažādākajos apstākļos. Ja ticam, ka Svētais Gars mūs vada, tad mums atliek tikai paļauties.

Reāls sākums kopienas darbībai Liepājā varētu būt harizmātiskas lūgšanu grupas izveide, uz kuru visus mīļi aicinam, lai slavētu Dievu un Viņā klausītos. Tāpat ir arī doma veidot ekumēnisko brālību ”Net For God”.

Kā tika pieņemts lēmums – mājai Liepājā jābūt?

Pagājušajā vasarā mūsu ”Chemin Neuf” kopienas Latvijas brālība un tās dibinātājs priesteris Lorans Fabrs (Laurent Fabre) vienu nedēļu pavadīja Liepājā, lūdzoties. Lūgšanu nodoms bija atklāt Dieva gribu – vai kopienai ir jābūt Liepājā un vai mums pietiks spēka un sapratnes šīs misijas veikšanai.

Šobrīd ar Liepājas pilsētas domi ir noslēgts nomas līgums uz 10 gadiem, mums šeit ir atbalsts, un tas liecina, ka lūgšanas ir bijušas auglīgas. Ir lietas, kuras ne vienmēr ir iespējams izskaidrot, jo kopiena ”Chemin Neuf” skaitliski nav ļoti liela. Mums bieži ir daudz piedāvājumu pārņemt kādu klosteri vai pat viesnīcu Rietumeiropā, kas finansiāli var likties daudz interesantāk, tomēr, kā mūsu kopienas dibinātājs ir teicis – mūs interesē nevis mājas un mūri, bet gan cilvēki, kuri ir *dzīvie* Baznīcas *akmeņi!* Es arī ļoti ceru, ka kopiena ”Chemin Neuf” atradīs savu mājvietu Latvijā un iesākums tam jau ir Liepājā!

Materiālu sagatavoja un intervēja **Ieva Liede**
* No franču valodas – *”jaunais ceļš”*

Bīskaps Vilhelms Lapelis svin 25 gadu priesterības jubileju

“Uzticīgi veicot mazās lietas, Dievs dāvā tagadnes brīža žēlastību,” atzīst bīskaps

Kā jūs atklājat aicinājumu uz priesterību? Manas mammas brālis ir priesteris Jānis Krapāns. Kad vēl biju bērns, tad viņš kalpoja Ukrainā. Viņš šad un tad atbrauca uz Latviju un ciemojās arī mūsu ģimenē, tie bija svētki, kad gaidījām savu onkuli. Mirkļi, ko pavadījām kopā, nebija gari, bet tas bija īpašas tikšanās reizes, atšķirīgas no tām, kas notika ar citiem cilvēkiem. Es saskatīju, ka tajā, ko viņš dara un kā viņš dzīvo, ir vērtība, kas mani pievelk.

Kad 1975. gadā mūsu draudzē Subatē ieradās kalpot prāvests Vincents Barza, tad biju beidzis 6. klasi. Viņš bija enerģisks un darbīgs. Atceros, ka tajā laikā mūsu draudzē viss it kā sakustējās, viņš veidoja kori, aicināja draudzes ļaudis kopā svinēt svētkus, rīkoja *eglītes*. Viņš mani un manu brāli Vladislavu uzreiz uzaicināja Svētajā Misē kalpot par ministrantiem. Tas bija *padomju* laiks, kad nepilngadīgi bērni nedrīkstēja iesaistīties tādās reliģiskās ceremonijās, bet priesteris Brazda no tā nebaidījās – viņš riskēja, ka var tikt iegta kalpošana un pat tikt apcietināts. Pamazām visu mācījosi, un man patika atrasties pie altāra. Prāvests aicināja sev līdzī arī kalpot kaimiņu draudzē – Aknistē.

Vai jūs saņemat reliģisku audzināšanu arī ģimenē?

Tētis un mamma bija ticīgi, ģimenē augām pieci bērni un mums tā bija pašsaprotama lieta, ka Dievs ir, kaut gan skola propagandēja, ka tā nav. Katru svētdienu mēs visa ģimene gājām uz baznīcu, bet tas nemaz tajā laikā nebija tik viegli, jo mūsu pilsētiņa nebija liela, tās centrā atradās gan skola, gan baznīca, un viss bija redzams. Tad valdīja gaisotne, ka iešana uz baznīcu ir kaut kas slikts, lieks, nevajadzīgs.

Vasarās man patika pie baznīcas prāvesta uzdevumā arī kaut ko darīt, piemēram, nokrāstot vārdus u.tml. Tad prāvests parādīja arī, kā jāspodrina baznīcas zeltīte un sudraba priekšmeti, nesām tos mājās un visa ģimene tirījām. Reiz bijām notīrījuši vairākus priekšmetus, tostarp arī milzīgu krustu, un visu salikuši uz galda, atnāca prāvests un viņam, to redzot, no priekša aizrāvās elpa.

Vai atmiņā palikuši kādi notikumi no bērnības, kas saistīti ar baznīcas apmeklēšanu?

Atmiņā palikusi kāda Pūpolsvētdiena, kad ļoti gribēju piedalīties Svētajā Misē, bet tieši šajā laikā bija arī tautisko deju koncerts klubā, kur arī man bija jādejo. Es biju izdomājis, ka bez manis koncertā iztikis, un devos uz baznīcu, kur arī picalkpoju pie altāra. Bet tad Mises laikā

Bīskaps V. Lapelis ik gadu savas Liepājas diecēzes robežās iet kopā ar svētcēlniekiem, kas dodas uz Aglonu

uz baznīcu skolotāja atsūtīja manu deju partneri man pakaļ un man tomēr bija jādodas uz koncertu. Savukārt citā Pūpolsvētdienā ar tautisko deju kolektīvu bijām aizbraukuši uz Daugavpili, kur notika konkurss, bet manas domas bija citur, brīvā brīdī izgāju no kluba un ieraudzīju Dievmātes baznīcas, kurā esmu kristīts, torņus. Mani pārņēma vēlēšanās tur nokļūt kaut uz mirkli. Ejoj atklāju, ka baznīca tomēr ir diezgan tālu, un sapratu, ka ejot tālāk, es varu arī pilnīgi nomaldīties. Baznīca piedzīvoju ko ļoti patiesu, pēc kā mana sirds tiecās.

Kāda bija jūsu iestāšanās Garīgajā seminārā?

Tajā laikā seminārā nebija viegli iestāties, jo visiem, kas par to izrādīja kādu interesi, tika likti šķēršļi. Kad 1979. gadā izteicu vēlēšanos iestāties, mani sameklēja kāds Drošības dienesta čekists. Viņš mani aicināja ziņot, ja priesteru aprindās man kādreiz nāktos kaut ko dzirdēt pret *padomju* valsti. Mani lūdza parakstīt baltu papīra lapu, jo sekretāra darbu bija beigus un tekstu uzdrūkašot vēlāk, bet es neparakstīju. Patiesībā man palīdzēja toreizējā semināra inspektora, tagadējā kardināla Jāņa Pujata, netieši sacītais bez paskaidrojumiem: „Ja liks parakstīt, nevajag to darīt.” Tas man ļoti noderēja. Tobrīd man galvā valdīja doma – es no Dieva neatteikšos, otra lieta – negribēju arī nodarīt pāri tiem cilvēkiem, čekas darbiniekiem, kas iet citu dzīves ceļu, nevajadzīgi uz sevi izsaucot uguni. Man tika piekodināts par šo tikšanos nevienu nestāstīt, bet es uzreiz gāju pie semināra rektora bīskapa Valeriana Zondaka un viņam to visu izklāstīju, viņš neko nekoomentēja, tikai pieņēma zināšanai.

Garīgā semināra pirmā kursa noslēgumā mani iesauca *padomju* armijā. Inspektors J. Pujats teica, ka tas ir labi, ka vienu gadu esmu pavadījis seminārā, jo jau bija iegūti draugi, iepazīta semināra dzīve, tas ļāva vieglāk pārdzīvot divus dienesta gadus un saprast savu aicinājumu.

Kopā ar māmiņu Helēnu

Kā pagāja laiks dienestā?

1980. gadā uzsāku dienestu aviācijā Arhangeļskā, tuvu pie polārā loka. Tiku norīkots darbam štābā. Pirms došanās uz armiju mani bridināja, ka tur būšu spiests iestāties komjaunatnē un iemācīties smēķēt. Bet iznāca tā, ka līdz dienesta beigām citi pat neiedomājās, ka es neesmu komjaunatnē. Ar pipēšanu arī nebija problēmas, nevienam to neuzspieda, arī smēķi bija dārgi. Sarakstījos ar semināristiem, tas palīdzēja uzturēt saikni ar Garigo semināru. Pēc pusotra nodienēti gada man piešķīra atvaļinājumu, bet tad mani pie sevis izsauca polītruks, jo bija izpētījis manus personas dokumentus un pamanījis, ka esmu mācīties seminārā un neesmu komjaunietis. Piešķīrto atvaļinājumu vairs nevarēja atsaukt, tādēļ viņš gribēja būt drošs, ka noslēpumus neizpauddūsi un atgriezīsies atpakaļ.

Kāds bija ceļš līdz Priesterības sakramenta saņemšanai?

Garīgajā seminārā mācījos piecus gadus.

Nominētais bīskaps V. Lapelis OP 2000. gadā Vatikānā no pāvesta Jāņa Pāvila II saņem bīskapa krustu

Lielu ieguldījumu semināristu garīgajā audzināšanā un izglītošanā sniedza priesteris Viktors Pentjušs, viņš bija mūsu garīgais tēvs, palīdzēja likt pamatus dzīves jēgas izpratnei.

Praksei paredzēto laiku vienmēr pavadīju Liksnas katoļu draudzē. Otrajā studiju gadā no Garīgā semināra man tika dota atļauja vadīt bēres un sprediķot, vadīju arī kapusvētkus, gatavoju bērnus Pirmajai komūnijai, bet man tas nāca tikai par labu. Slodze bija liela, jo pilnīgi visi sprediķi baznīcā un citur bija jāsaģatavo un jāskaidro man – nepieredzējušam studentam.

Lielajā gavēnī tiku ordinēts par diakonu, bet 1986. gada 1. jūnijā kopā ar vēl sešiem Rigas Sv. Jēkaba katedrālē kardināls Julijans Vaivods mani ordinēja par priesteri. Mana pirmā kalpošanas vieta bija Jelgavā. Tur bija

ļoti labi, vajadzēja katehizēt laulājamus un pieaugušos. Ieguvu vērtīgu pieredzi.

Kā jūs atrodat kontaktu ar cilvēkiem?
Man patik kontaktēties ar cilvēkiem. Kad es braucu ciemos pie sava onkuļa, kurš kalpoja par priesteri Ukrainā, braucot vienlīdz, vienmēr sarunājos ar tiem, kas to vēlējas. Man vienmēr gribējās runāt par ticību, ar to dalīties. Ja es kaut ko nezināju, tad tas man bija stimuls par to uzzināt. Tāpat es rīkojos arī Liksnā, kad tur aizvadīju vasaras prakses laiku. Baznīcu vasarā vajadzēja vēdināt, durvis turēja vaļā, bet pats kaut ko tuvumā darīju, un cilvēki, braucot garām, redzot skaistu baznīcu, labprāt apstājās un ienāca to apskatīt. Es izmantoju šīs situācijas, lai ar cilvēkiem aprunātos.

Jūs esat arī dominikāņu mūks, kā iestājāties brāļu sprediķotāju ordenī?

Dominikāņus iepazinu caur vienu draugu (no Baltkrievijas), kurš arī mācījās Garīgajā seminārā, viņš bija iepazinies ar tobrīd vienīgo dominikāņu priesteri visā Padomju Savienības teritorijā – Jonasu Grigaiti OP, kuram šobrīd jau ir 97 gadi. Viņš dzīvoja netālu no Viļņas, kur atradās dominikāņu bijušais klosteris, es pie viņa aizbraucu. Pirms tam biju jautājis garīgajam tēvam Pentjušam padomu, un viņš man teica, lai es stājos ordenī, ja mani ir šāda vēlēšanās, jo kopienā ir vieglāk uzturēt garīgo dzīvi. Un tā 1985. gadā, būdams vēl Rigas Garīgā semināra students, pagrīdē iestājos dominikāņu ordeņa noviciātā. Tad pēc tam, kad jau biju ordinēts par priesteri, atkal devos uz Lietuvu, lai aizsāktu durvīm slēptībā, tikai vēl vienam priesterim klātesot kā lieciniekam, saliktu pirmos solījumus dominikāņu ordenī. Bija liels prieks, kad no 1991. gada jau varēja nēsāt balto dominikāņu mūka tērpu.

Kad kalpoju Dobelē, regulāri vasaras brīvdienās aicināju ierasties dominikāņu studentus no Polijas, jo bija vērtīgi iepazīt citas valsts Baznīcas garīgo bagātību un to likt lietā savā dvēselē aprūpes darbī, tas bija liels atspazs manā kalpošanā un arī viņi guva pieredzi citā valstī. Dominikāņu klosteris Latvijā oficiāli tika nodibināts 1993. gadā Rīgā pie Katoļu ģimnāzijas, kur bija neliela baznīciņa, kurā kalpojām. Tad mani iecēla arī par dominikāņu ordeņa ģenerālvīkārū Baltijas valstīs un Baltkrievijā. Tajā laikā atvērām klosterus gan Tallinā, gan Viļņā.

Kā jūs ieradāties kalpot Liepājā?

1996. gadā jauniecēltais Liepājas diecēzes bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis dominikāņu brāļus aicināja kalpot Liepājā, tad mēs trijatā šeit ieradāmies. Uzbūvējām gan klosteri, gan baznīcu Liepājā. Uzņēmos arī Liepājas Sv. Jāzēpa katedrāles draudzes prāvesta pienākumu. Man patika kalpot kā prāvestam, jo tā ir iespēja būt tuvāk cilvēkiem, viņu ikdienas vajadzībām un ticības pieredzi.

Mēs ar dominikāņu brāļiem vasarās organizējam arī nometnes pušiem, lai viņi labāk varētu atpazīt savu aicinājumu, kas tajā laikā bija kaut kas jauns. Jāsaka, ka vairāki no viņiem, kuri piedalījās šajās nometnēs, pēc tam iestājās Garīgajā seminārā un nu jau kalpo kā priesteri.

Tad vienā brīdī ar savu brāli Vladislavu sapratām, ka pēc *padomju* okupācijas gadiem draudzes vajadzētu *atdzīvināt, sakustināt*. Tad mūsu rokās nonāca dieva grāmata poļu valodā “Draudzes misijas”, kur bija aprakstīti dažādi veidi, kā palīdzēt draudzē garīgi atdzimst. Nolēmām rīkot misiju rekolekcijas, kas būtu pielāgota mūsu Latvijas draudžu situācijai, mēs pašī bijām pārsteigti par cilvēku lielo atsaucību. Šādas misijas ļoti daudz notika Kurzemes un Jelgavas diecēzēs, jo bīskaps A.Justs to vēlējas un priesteri mūs aicināja.

Tad *topā* bija arī lūgšanu naktis, kuras

No bērnības, cauri gadiem, pretī priesterībai

Foto no personīgā arhīva

gatavojām visi dominikāņi kopā kā saliedēta komanda, aicinājām piedalīties arī priesterus un semināristus no Polijas. Kā mēs pratām, bez īpašas pieredzes, tā mēģinājām kalpot, lai nesēdētu rokas klēpi salikuši.

Četrpadsmitajā priesterības gadā jūs kļūvat par bīskapu, kas sevi ietver priesterības pilnību, kāda bijusi šī kalpošanas pieredze?

Kad saņēmu ziņu, ka pāvests aicina pieņemt Liepājas diecēzes koadjutorbīskapa amatu, bija gan pārsteigums, gan izaicinājums. Apzinājos savus cilvēciskos ierobežojumus, bet palāvosi uz Dievu. Par savu bīskapa moto izvēlējos apustuļa Pētera atbildi Jēzum pēc nesekmīgā zvejas pavadīšanas naktis, kas aprakstīta Evgālijā. Uz Jēzus aicinājumu: „Dodies atpakaļ un izmet tīklu,” Pēteris atbildēja: „Tavā vārdā es to darīšu.” Latīniski – “In nomine Domini” (Kunga Vārdā). Pētera loms nu bija tik liels, ka knapi ar laivu varēja izbraukt krastā. Mana pārliecība – lai loms tiktu nozvejot, ir jāpakaļaus un jāuzticās Dievam. Tad Viņš ar savu klātbūtni, svētību un palīdzību ir līdzās. Bet vajadzīga arī paša cilvēka atdošanās, darbs. To arī pastāvīgi mēģinu sevi atjaunot. Ar Dievu var paveikt visu.

Sirdi ir prieks un pateicība Dievam par 11 bīskapa kalpojuma gados paveikto. Redzamākais – tapušas vairākas jaunas baznīcas: Bārtā, Grobiņā, Kalnā baznīca, Liepājā – Māras, Sv. Meinarda un Sv. Dominika. Tas bija nepieciešams, jo *padomju* varas gados notikusi liela iedzīvotāju migrācija un Kurzemē iepildūs daudz katoļticīgu cilvēku, kam nepieciešama vieta garīgai aprūpei. Kuldīgā ievēlīta Rekolekciju māja, kuru aprūpē dominikāņu

klostermāsas. Tā atrodas Kurzemes *sirdi* un ir vieta, kur cilvēkiem sapulcēties un sevi garīgi sakopt. Jau septiņpadsmito gadu Liepājā darbojas katoļu pamatskola, tā pastāvīgi ir manā rūpju lokā. Tagad tajā mācās 130 skolēnu. Man ir gandarījums, ka tā varam kalpot sabiedrības labā. Jau septīto gadu darbojas interneta portāls “Katedrālē”, kas Dieva vārdu sludina un Labo Vēsti nes virtulajā vidē. Kurzemes diecēzes avīze “Nāc” šogad atzīmēja 10. gadskārtu kopš tās iznākšanas. Lieklākā darītāji ir mūsu priesteri, klostermāsas un dedzīgi ierindas ticīgie, ar kuriem lepojos un kuriem esmu pateicīgs. Viņi ir tie, kas ikdienā ir līdzās cilvēkiem, kas ar savu dzīvi liecina par Dieva mīlestību un neziņdošajām vērtībām. Visu nav iespējams uzskaitīt. Katru gadu notiek arī trīs svētcēlojumi kājām uz Aglonu – no Ventspils, Talsiem un Liepājas. Esmu iesvētījusi arī piecus jaunus priesterus: Tomu Priedoliņu, Jāni Mētru, Andri Vasiļevski, Jāni Melņikovu un Mihailu Volohovu. Bet padarītā vērtējumu atstāju Dieva ziņā.

Ko jums nozīmē lūgties?

Lūgšanā es mēģinu nostāties Dieva klātbūtnē, apzināties Viņa klātbūtni, veidot dialogu un tās rūpes, kas man ir, es nolieku Dieva priekšā, lūdzot palīdzību un padomu. Es lūzdu, lai Viņš man palīdz būt par labu rīku Viņa rokās, lai nesabojātu Viņa plānu, bet lai tas izdodas pēc iespējas saskaņoti ar Dieva gribu.

Dievu es izjūtu kā personu, kas man ir labvēlīga, mani patiesi mīl, kurai es esmu dārgs, un mēģinu saprast, ko Viņš no manis sagaida, uz ko aicina, un tad sekot tam. Jo man ir labākas attiecības ar cilvēkiem, jo labvēlīgāk viņus uzņemu, tad arī lūgšana ir labāka. Tā ir tāda

lūgšanas un attiecību mijiedarbība. Tu nevari būt Dievam tuvs un kaut kādam tuvāko problēmām pagriezīt muguru, izliekoties, ka es tās neredzu un tās mani neskar. Kad es veltu laiku lūgšanai, lasu breviāru vai Svētos Rakstus, tur ikkatrā vārdā ir Dieva apsolījums, stiprinājums, tas dod garīgu spēku un pārliecību labajam.

Kas jūs iepriecina?

Mani iepriecina tas, ka es redzu – cilvēki cenšas dzīvot godīgi un cēlsirdīgi, nāk, lai saņemtu Grēksūdzes sakramentu un grib atjaunot savu dzīvi, lai arī reizēm tas nav viegli. Prieks, kad redzu, ka Dieva darbs nekad neapstājas, tas turpinās cilvēkos.

Man pašam ir prieks arī tajos mirkļos, kad esmu vienbārā ar Dievu. Ne vienmēr savus pienākumus uzskāru pildīt ar prieku, jo citreiz ir pagurums vai arī jāveic kas sarežģīts. Reizēm darbi ir tā sagūzmejušies, ka nevar saprast, no kurienes nāk spēks un, tās paveicot, es gūstu pirmos, bet uz beigām atstāju grūtāko, kuram tādēļ vieglāk sakoncentrēt visu spēku un paveikt to. Uzticīgi veicot mazās lietas, Dievs dāvā tagadnes brīža žēlastību tā, ka nākamajai lietai jau ir vairāk spēka un, tās paveicot, es gūstu iepriecinājumu un gandarījumu. Esmu novērojis, ka tad, kad pielieku maksimālas pūles tam, ko Dievs tajā brīdī no manis sagaida, tad sirdi ir miers.

Ir arī tā – kad man pašam ir grūti, tad arī citi cilvēki pie manis vērsas pēc palīdzības. Ja tajā brīdī savu lietu nolieku malā un tomēr mēģinu atvērties uz tuvākā vajadzību, tad palīdzība nāk arī pašam.

Intervēja Ieva Liede

Kāpēc nepieciešams saderināšanās laiks?

Cilvēka dzīvē ir ļoti daudz situāciju, kad jāizdara izvēle pieņemt lēmumu un līdz ar to arī atbildību. Daudzas no tām ir vienkāršas, bet arī pieprasa kaut nelielu sagatavošanos. Bez šaubām, lēmums doties laulībā ir viens no svarīgākiem lēmumiem visai dzīvei. Saskaņā ar vārdiem, „ko Dievs ir savienojis, to cilvēkam nebūs šķirt”, laulība ir nešķirama, attiecībā uz vīrieti un sievieti, kas Dieva un Baznīcas priekšā viens otram apsola mīlestību un uzticību līdz mūža galam. Laulība ir arī Dieva aicinājums. Ģimenes dzīve nav tikai privāts jautājums, tā ir gan sabiedrības, gan Baznīcas pamatsūna. Līdz ar to tiem, kas vēlas saņemt Laulības sakramentu, nepietiek vien savākt nepieciešamos dokumentus un pieteikties laulībām, bet viņiem vajadzētu pēc iespējas labāk sagatavoties šim tik svarīgajam solim. Šim mērķim ir veltīts laiks, pirms vīrietis un sieviete uzsāk kopīgu dzīvi.

Šis laiks sākas jau bērnībā, ģimenē, kur abu vecāku klātbūtnē un savstarpēja mīlestība ir nepieciešama un neaizvietoama. Jaunībā, kad cilvēks arvien vairāk domā par savu dzīvi, nāk jauna pieredze un zināšanas. Šajā posmā lielu palīdzību var atrast grupās un kustībās, piemēram, „Īsta mīlestība gaida”, kas palīdz pareizi izdzīvot šo laika posmu. Jaunība ir laiks, kad ticīgais meklē savu aicinājumu – kāda ir Dieva griba attiecībā uz mani, uz kādu dzīves ceļu Dievs mani aicina? Šajos meklējumos ļoti vajadzīga ir garīgā vadītāja palīdzība.

Draudzība un saderināšanās laiks, kas vēl nav kopīga dzīve, dod iespēju runāt ar konkrētu cilvēku, draugu – draudzeni, ne tikai par vienkāršām lietām, bet arī par tām, kas saistītas ar dzīves uzskatiem, plāniem u.tml., kas dod iespēju vēl labāk iepazīt sevi un otru cilvēku. Šajā posmā lielu atbalstu sniedz kustība „Laulāto tikšanās”, kas organizē seminārus arī saderinātajiem. Nepieciešamas ir arī sarunas ar garīdznieku. Tas viss pieprasa labo gribu un laiku, bet tas ir tā vērts. Jāņem vērā arī fakts, ka daudziem, īpaši tiem, kas nāk no šķirtām ģimenēm, nav labas pieredzes par ģimenes dzīvi. Ja mūsdienās cilvēks velta tik daudz laika un līdzekļu, lai iegūtu to, kas iespējams dzīvē noderēs, tad tiem, kas vēlas salaulāties un mīlestībā dzīvot kopā līdz mūža galam, vēl vairāk laika vajadzētu veltīt tam, kas palīdz īstenot tik skaistu aicinājumu.

Priesteris
Mariušs Kempa

Foto no personīgā arhīva

Anita un Vitauts iepazīnās skolas jubilejas svinībās, kur kopīgi tika dejota pirmā deja, kas, kā Anita saka, ir pārvērtusies par skaistu sākumu viņu attiecībām. „Laikam jau mūsu sirdīs skanēja viena melodija, un tās sitās vienā ritmā, tāpēc mēs paši arī smejamies, ka mūs kopā ir savedusi deja,” bilst Anita. Vitauts, savukārt, atzīst, ka viņu uzrunājis Anitas brīnišķīgais smails: „Iepazīstoties tuvāk, atklājām, ka mīlam viens otru un vēlamies, lai turpmākie dzīves brīži mums būtu tikpat reibinoši kā tā vakara pirmā deja.”

Kāpēc, jūsuprāt, ir svarīgi sagatavoties Laulības sakramentam, apmeklējot īpašas saderināto nodarbības?

Anita Zemtore: Sāksim ar to, ka, mūsuprāt, ļoti svarīgi ir vispār sagatavoties Laulības sakramentam, ne tikai apmeklējot saderināto nodarbības, bet visu, kas ar tām saistīts. Šodien pasaules ritms cilvēkus mudina visu darīt ātri, sasteigti un dažreiz pat nepārdomāti, bet tas neļauj saredzēt un izbaudīt daudzas lietas, kas ir tik brīnumainas un skaistas. Līdzīgi, dažādu iemeslu dēļ, bieži notiek arī ar tā saucamām laulībām, kad pāri izvēlas dzīvot “civillaulībā” – te es domāju kopdzīvi bez jebkādas reģistrācijas, jo formalitātēm neesot laika, vai arī mēģina visu izdarīt steigā.

Vitauts Andriekus: Saderināšanās laikā tiek lemts par laulībām, notiek pārrunas ar priesteri, pāris piedalās saderināto kursos – tas ir ļoti svētīgs un skaists posms, kas ļauj nostiprināt pārliecību un izpratni par Laulības sakramenta nozīmīgumu pāra kopdzīvē un gatavību to pieņemt. To nevajadzētu sasteigt.

Saderināto tikšanās ir lielisks papildinājums visam tam, kas tiek darīts, lai saprastu, vai mēs esam gatavi Laulības sakramentam un vai tā ir Kunga griba.

Mūsuprāt, ir ļoti pareizi, ka šādi kursi pirms laulībām tiek pieprasīti, tikai žēl, ka pagaidām ne visās pilsētās tie ir pieejami.

Kā jūs nolēmāt piedalīties saderināto tikšanās reizēs?

Vitauts: Piedalīties saderināto un iemilējušos kursos nolēmām pēc tam, kad priesteris Mariušs Kempa, kurš mūs laulās, mūs informēja par šādu kursu iespējamību.

Anita: Tā kā mēs bijām Latvijā un mums bija iespēja šos kursus apmeklēt, tad arī pieteicām savu dalību, aizbraucām uz pirmo nodarbību, kura mums abiem ļoti iepatīkās, un turpinājām tos apmeklēt, katru nedēļu ceturtdienās braucot no Jūrkalnes uz Rīgu.

Ko tajās gūvāt? Vai tas ir ietekmējis jūsu attiecības?

Anita: Patiesībā ir grūti īsumā aprakstīt visu to, ko mēs gūvām

šajosursos, jo katra nodarbība bija ļoti pārdomāta un pilna ar informāciju un atklāsmēm.

Vitauts: Mēs gūvām lielāku izpratni gan par reliģiskām lietām, gan par savstarpējām attiecībām. Pēc kursu apmeklēšanas esam iemācījušies vairāk viens otru ieklausīties, runāt par tēmām, kas varbūt nav tik patīkamas, mēģināt saprast un iejusties otrā un, galvenais, vienmēr būt atvērtiem dialogam.

Anita: Ļoti interesanta nodarbība bija par auglības atpazīšanas metodēm, kas bija jaunums mums abiem.

Vai tas ir ietekmējis mūsu attiecības? – jā, noteikti, un tikai uz labo pusi. Interesanti, ka šobrīd atklājas tas, ka Dievs bija paredzējis mums šo posmu iziet, jo kursi ilga tieši tik ilgi, cik bijām Latvijā. Nedēļu pēc pēdējās nodarbības mums jau bija jādodas darbā uz Dāniju.

Kas īpaši palicis atmiņā no piedalīšanās saderināto kursos?

Vitauts: Mums abiem kursos ļoti patika tas, ka tie nenotika lekciju veidā. Nodarbības vadīja 2 laulātie pāri, priesteris, kā arī jaunieši, kurš gatavoja klūt par priesteri. Katra nodarbība bija veltīta kādai noteiktai tēmai (kopā bija 8 nodarbības), kuru laikā laulātie pāri jeb animatori mūs iepazīstināja ar tēmas būtību. Pats interesantākais bija tas, ka laulātie pāri ar mums dalījās savā dzīves pieredzē, par ko varam

teikt lielu paldies. Arī priesteris par katru tēmu dalījās savās pārdomās, izklāstīja, kā uz to skatās Baznīca.

Anita: Laiks tika veltīts arī tam, lai mēs paši viens otram atklātu savu nostāju un izjūtas par konkrēto tēmu, dalījāmies savās domās un uzklāstījām otra viedokli, un šajā dialogā atklājām jaunas lietas ne tikai par savu otro pusīti, bet arī paši par sevi.

Kāpēc, jūsuprāt, ir svarīgi kopdzīvi uzsākt ar Laulības sakramentu baznīcā?

Vitauts: Laulības sakraments – tā ir svētība un vērtība, kā arī apliecinājums savu kopdzīvi veltīt Dievam, veidojot uz reliģiskām vērtībām balstītu ģimeni. Mūsuprāt, tas nav solījums tikai Dievam, bet tas ir arī solījums otram cilvēkam, ka mēs tiešām būsim kopā gan laimē, gan nelaimē, gan veselībā, gan slimībā.

Anita: Brīžiem kļūst skumji, redzot, cik ļoti mazu vērtību cilvēki piešķir ģimenei, īpaši saskaroties ar statistiku par šķirtajām ģimenēm. Tāpēc ir ļoti svarīgi informēt jauniešus un pārus par to, kas ir Laulības sakraments, jo, mūsuprāt, daudziem nav pareizas izpratnes šajā jautājumā.

Vitauts: Arī mūsos sākumā bija neziņa par to, ko un kā darīt, bet viss sāka risināties brīdī, kad sazinājāmies ar priesteri Mariušu un viņš mūs pamazām sāka ar visu iepazīstināt.

Tāpēc varam arī ieteikt citiem pāriem, kuri domā par Laulības sakramenta pieņemšanu, vispirms doties pie savas draudzes priesterā un izrunāt interesējošos jautājumus.

Lūdzu, pastāstiet – kā iepazīstināties?

Anita: Viens ar otru bijām pazīstami jau sen, jo abi dzīvojam Jūrkalnes pagastā, arī skolas gaitas bija vienā skolā. Lai gan mēs neatceramies viens otru no skolas laikiem gadu starpības dēļ (Vitauts ir 5 gadus vecāks par mani), tomēr skola bija tā vieta, kas mūs vēlāk saveida kopā.

Pirms gandrīz 4 gadiem mūsu skola svinēja 130 gadu jubileju, uz kuru pulcējās tās absolventi, arī mēs. Vēlāk, pārrunājot šo notikumu, kārtējo reizi atklājām Dieva brīnumaino spēju sakārtot visu tā, lai mēs būtu istajā laikā un istajā vietā – Vitauts tieši vasarā bija ieradies Latvijā pēc 2 gadu prombūtnes Īrijā, lai atsāktu dzīvi un darbu dzimtenē, savukārt es studēju Rīgā. Ne vienam, ne otram nebija vēlētāšanās doties uz skolas rīkoto pasākumu, tomēr galu galā abi ieradāmies.

Intervēja Ieva Liede

Jautājumi un atbildes

Ar ko atšķiras Svētā Mise no dievkalpojuma katoliskajā Baznīcā?

Dievkalpojumā mēs ar savām lūgšanām atdodam Dievam godu. Sapulcējamies kopā kā Baznīca un lūgšanā slavējam Dievu, lūdzam piedošanu un izlūdzamies palīdzību. Tas ir kopīgas, ne

individuālas lūgšanas veids. Dievkalpojumi var būt dažādi, piemēram, Visssvētākā Sakramenta adorācija, maija dievkalpojumi, Rožukronis, Dieva žēlsirdības kronītis, Krusta ceļš, dažādi dievkalpojumi svēto godam u.c.

Dievkalpojums formas ziņā ir līdzīgs Svētajai Misei, bet Sv.

Mise savā būtībā ir atšķirīga.

Vispirms tas ir upuris, ko Jēzus salika Golgātā. Sakramentālā veidā šis upuris īstenojas uz altāra. Ticības ceļā mēs esam Kristus nāves liecinieki. Svētā Mise ir arī līdzdalība Kunga Pēdējās Vakariņās, kad Jēzus iedibināja Euharistiju, pārvēršot maizi un

viņu par savu Miesu un Asinīm.

Jēzus to turpina darīt caur priesteriem savā Baznīcā. Tāpēc Svētā Mise ir vispilnīgākā Dieva slavēšana, jo tas ir Dieva Dēla darbs (nevis mūsu pašu, kā tas ir dievkalpojumos).

Svētajā Misē darbojas dzīvais Dievs: kad klausāmies Svēto Rakstu lasījumus, tad runā Viņš. Kad priesteris izsaka konsekrācijas vārdus, tad Jēzus pārvērš maizi un

viņu. Kad pieņemam svēto Komūniju, mēs vienojamies ar Jēzu Kristu. Svētā Mise ir brīnums, kas vieno visu Baznīcu – mūs, kas dzīvojam šajā pasaulē, cietēju Baznīcu, kas ir šķīstītava, un gavilējošo Baznīcu Debesīs. Sv. Mise mūs svētdara un stiprina pestīšanas ceļā caur sakramentālu, bet reālu līdzdalību Kristus ciešanās, nāvē un augšāmcelšanās noslēpumā.

Priesteris Toms Priedoliņš

Lūgšanas auglis ir Ticība,
ticības auglis ir Mīlestība,
mīlestības auglis ir Kalpošana,
kalpošanas auglis ir Miers!
/Māte Terēze/

No sirds sveicam bīskapu Vilhelmu Lapeli priesterības 25 gadu jubilejā!

Brocēnu draudze

LIEPĀJAS UN KURZEMES BĪSKAPA VILHELMA LAPEĻA PASTORĀLĀ KALPOŠANA

4. jūnijā, sestdien, 11.00 Sv. Mīse Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē. Bīskapa Vilhelma Lapeļa priesterības 25 gadu jubilejas svinības.

11. jūnijā 12.00 Liepājas Katoļu pamatskolas 9. kl. izlaidums Sv. Jāzepa katedrālē.

12. jūnijā 11.00 Sv. Mīse Vasarsvētkos Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

19. jūnijā 14.00 Vizitācija Kuldīgas draudzē – Sv. Trīsvienības draudzes titulsvētki.

24. jūnijā 12.00 Vizitācija Gudenieku draudzē – Sv. Jāņa Kristītāja dzimšanas svētki.

26. jūnijā 12.00 Vizitācija Liepājas Sv. Dominika draudzē.

3. jūlijā 9.00 Vizitācija Aizputes draudzē.

9. jūlijā, sestdien, 12.00 Sv. Mīse Žemaišu Kalvārijas Dievmātes svētvietā Lietuvā

10. jūlijā 10.00 Vizitācija Brocēnu draudzē – Sv. Benedikta draudzes titulsvētki.

16. jūlijā 12.00 Kuldīgas baznīcā dominikāņu klostermāsa Anastasijas (Julijanas Mačohas) mūža solījumi.

17. jūlijā 11.00 Vizitācija Kolkas draudzē.

23. jūlijā, sestdien, 9.00 Sv. Mīse Kuldīgas baznīcā, noslēdzot "Kurzemes ministrantu dienas".

24. jūlijā 13.00 Vizitācija Vaiņodes draudzē.

27. – 30. jūlijā svētkoļojums kājām Ventpils – Aglona.

6. augustā, sestdien, 12.00 Kaņepenes svētki Skaistkalnē – Ģimenes diena.

7. augustā 11.00 Vizitācija Liepājas Sv. Meinarda draudzē.

13. – 15. augustā Aglonā Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētki.

21. augustā 12.00 Vizitācija Jūrkalnes draudzē – Zāļu diena. Kapusvētki.

28. augustā 9.00 Vizitācija Liepājas Māras draudzē.

Vizitācijas laikā:

– bīskaps piešķirs Iestiprināšanas sakramentu;

– varēs iegādāties jaunāko garīgo literatūru un dievbijības priekšmetus.

„Iesakņodamies Kristū ... stipri ticībā”

Liepājas diecēzes svētkoļojums kājām "Liepāja – Aglona" 27. jūlijs – 15. augusts, 2011

Vasara jau pavisam tuvu un arvien tuvāk arī laiks doties ceļā – Liepājas diecēzes svētkoļojumā kājām no Liepājas uz Aglonu. Tas ir laiks, kas dots Dievam, bet arī sev pašam, pārdomām par ikdienu, garīgo dzīvi, pagātni un nākotni, lai pilnveidotu sevi, vairāk mīlētu un stiprāk ticētu.

Šogad svētkoļojuma pavadīs vārdi no sv. Pāvila vēstules Kolosiešiem (Kol 2,7). Tie ir vārdi, kurus pāvests Benedikts XVI ir izvēlējis kā tēmu vēstījumam jauniešiem. Šie vārdi neattiecas tikai uz jauniešiem. Sv. Pāvils raksta vēstuli kristiešiem Kolosā, lai stiprinātu viņu ticību Jēzum Kristum, lai viņi, dzirdot dažādus uzskatus un sastopoties ar mācībām, kas nav patiesas, nezaudētu ticību, bet paliktu arvien vairāk vienoti ar Dievu.

Šodienas dzīves situācija ir līdzīga. Ne reizi vien ticība nav pietiekami stipra un arī zināšanas Baznīcas mācībā nav apgūtas, vienlaikus var dzirdēt dažādus stāstus par Jēzu, citām reliģijām un filozofijām. Iespējams, ka tādos apstākļos var lēni un nemanāmi attālināties no Dieva, meklējot garīgo spēku ne Radītājā, bet radībā. Sekojot pāvesta vārdiem, svētkoļojuma laikā būs iespēja kopīgi lūgties, katru dienu piedalīties Svētajā Misē, uzzināt vai atcerēties galvenās ticības patiesības un Baznīcas mācību, būs laiks arī jautājumiem, kopīgām un privātām sarunām. Tas viss ir vajadzīgs, lai stiprinātos ticībā.

Svētkoļojums ir paredzēts ikvienam (bez vecuma ierobežojuma, kristiešiem un nekristiešiem), kas vēlas tajā piedalīties, atklāt, stiprināt ticību un apņemas ievērot iekšējās kārtības noteikumus.

Svētkoļojuma maršruts: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nigrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbniecas – Nereta – Akniste – Bebrene – Nīcgale – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (trešdiena) 8.00 lūgšana un bīskapa svētība Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, 8.45 dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlijā vakarā un pārnakšņot draudzes mājā. Aglonā ieradīsies 13. augustā pēcpusdienā.

Dalības maksa – Ls 20, bet tā pilnībā nesedz svētkoļojuma izdevumus, tāpēc lūdzu pēc iespējam atbalstīt svētkoļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētkoļojuma vajadzībām var pie priestera – svētkoļojuma vadītāja – (arī ieskaitot kontā: Mariusz Kepa, LV25UNLA0050003432261, mērķis: ziedojums svētkoļojumam), kā arī savās draudzēs īpaši paredzētās ziedojumu kastēs vai pie prāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas diecēzes svētkoļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētkoļojumu, un apsolu, ka katru dienu pieminēsīm jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē.

Sapulce tiem, kas dosies svētkoļojumā: 17. jūlijā (svētdienā): 10.00 Aizputē, draudzes telpās (Kuldīgas ielā 1), un 17.00 Liepājā, Sv. Jāzepa katedrālē (draudzes tējnīcā, Rakstvežu ielā 18).

Svētkoļojumā ir vajadzīga vēl viena automašīna, kas vilks vieglo piekabi. Lūdzu pieteikties, ja kādam ir iespēja palīdzēt un braukt ar savu mašīnu.

Pieteikties svētkoļojumam var pie priesteriem Liepājas diecēzē vai, zvanot svētkoļojuma vadītājam priesterim Mariušam Kempam, pa tālr. 26578580.

SVĒTKOĻOJUMI AR AUTOBUSU

11. jūnijā – Jelgavas diecēze

Liepāja (6.30) – Saldus (8.40) (Sv. apustuļu Pētera un Pāvila baznīca) – Dobeles (Sv. Mīse un grēksūdzes iespēja) – Rundāle (Rundāles pils – Baltā uz Zelta zāle, Lielā galerija, hercoga parādes un privātie apartamenti, hercogienes apartamenti un baroka dārzs) – Būkna (tikšanās ar „Kalna svētību” kopienu) – Bauska (Vissv. Sakramenta baznīca). Cena Ls 20 (no Liepājas)

18. – 26. jūnijam – Polija

Rīga (7.00) – Jelgava – Saldus – Liepāja (12.30) – Augustova – Belostoka – Beloveža (dabas muzeja apskate) – Lesna Podlasja – Lublīna – Sandomicēža (Rožukroņa Dievmātes svētvietā) – Krakova – Veļička (pazemes sāls raktuves) – Vadovice (Jāņa Pāvila II dzimtā pilsēta) – Korbeļova (pastaiga Beskīdu kalnos) – Aušvica – Čenstohova (V. J. Marijas svētvietā) Cena Ls 275 (grupā līdz 10 personām)

Cenā ir iekļauts: komfortabls minibusiņš, naktsmitnes – nakšņošana gultās ar gultas veļu, duša; ceļojuma apdrošināšana, tulka, grupas vadītāja un koordinators pakalpojumi; ieejas biļetes muzejos un gidu pakalpojumi. Cenā nav iekļauts: ēdināšana, personīgie izdevumi un ziedojumi baznīcām.

2. jūlijā – Liepājas diecēze

Liepāja (6.00) – Pāvilsta (8.00) (Sv. Gara baznīcas, parka un mola apskate) – Alsunga (Sv. Miķeļa baznīca, tikšanās ar "Suitu sievām", Livonijas ordeņa pils un Dižgabalkans) – Ēdole (Ēdoles pils apmeklējums) – Ventpils (Sv. Mīse un Dievmātes litānija; pilsētas centrs, piejūras brīvdabas muzejs, Rātslaukums, Rakstnieku māja, "Puķu pulkstenis", izbrauciens ar kuģi un mazbāni) – Jūrkalne (Sv. Jāzepa baznīcas un stāvkrausta apskate). Cena Ls 20 (no Liepājas); Ls 19 (no Pāvilstas un Jūrkalnes)

9. jūlijā – Lietuva

Liepāja (6.00) – Priekule (7.00) – Vaiņode (7.45) (Sv. Krusta baznīca) – Telši (Sv. Antonija no Padujas katedrālē) – Žemaišu Kalvārija (Sv. Mīse un Krustaceļš) – Krustu kalns (Krustu kalna un franciskāņu klostera apmeklējums). Cena Ls 16 (no Liepājas); Ls 15 (no Priekules un Vaiņodes)

30. jūlijā – Liepājas diecēze

Liepāja (6.00) – Kuldīga (9.50) (Sv. Mīse un pilsētas apskate) – Dundaga (Dundagas baznīcas un pils apmeklējums, Slīteres bāka – no kuras apskatāms Slīteres nacionālais parks un Baltijas jūra) – Kolka (Vissv. Jaunavas Marijas, Jūras Zvaigznes, baznīca, Kolkasrags, Līvu centrs – "Kūolka") – Roja (Jauncelāmās Sv. apustuļa Andreja baznīcas apskate) – Valdemārpils (pilsētas apskate, K. Valdemāra piemineklis un piemiņas zāle). Cena Ls 16 (no Liepājas); Ls 15 (no Aizputes un Kuldīgas)

Liepāja – Aglona – Liepāja

13. – 15. augusts (9.00 no Liepājas, cena Ls 20; 11.00 no Saldus, cena Ls 19) 14. – 15. augusts (9.00 no Liepājas, cena Ls 16; 11.00 no Saldus, cena Ls 15) 13., 14., 15. augusts (cena Ls 10) vienā virzienā. Aglonā autobusu varēs izmantot nakšņošanai.

Izbraukšana no Aglonas uz Liepāju 15. augustā 15.00

Izbraukšana no Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles. Pieteikšanās un samaksa pie Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles dežuranta (katru dienu no 8.00 līdz 18.00). Pirmsskolas vecuma bērniem, skolēniem, studentiem, pensionāriem un invalīdiem ir iespējamas atlaides (interesēties pie dežuranta).

Izbraucot un iebrūcot Liepājā, autobuss kursēs maršrutā: XL Sala – Ganību iela – Raiņa iela – Laumas rajons – Zaļā birzs.

Papildus informācija pa tālruni 26221423 (Igoris Mulikevičs)

Bankas konts pārskaitījumam:

Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze

Reģ. Nr. 90000599276, Swedbank, konts: LV30HABA0551001087429

Organizē – Katoļu svētkoļojumu birojs

VELOSVĒTKOĻOJUMS

Kolka – Talsi – Aglona

6. – 13. augusts, 2011

Dalības maksa – Ls 15. Sīkāka informācija: Andris tālr. 22014635

“Nebīstieties! Atveriet plaši durvis Kristum!”

Svētkoļojums kājām "Ventpils – Aglona"

27. jūlijs – 15. augusts, 2011

Nebaidīsieties no patiesības, jo tā nodrošina brīvību. Iedams svētkoļojumā, tu vari kļūt par Kristus liecinieku, jo tas ir ceļš uz manu un tavu sirdi. Lauj Kristus mīlestībai uzveikt bailes un nedrošību par rītdienu. Pateicībā par pāvesta Jāņa Pāvila II beatifikāciju, atver savu sirdi Dievam un pievienojies kopīgai svētkoļojšanai.

Svētkoļojums sāksies 27. jūlijā ar Sv. Misi 8.00, ko svinēs Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis.

Dalības maksa Ls 20.

Informācija un pieteikšanās pie prāvesta Marcina Virkovska OSPPE pa tālr. 26552758; e-pasts: sylwanosppe@wp.pl

• Ja vēlies labāk saprast to, kas notiek Sv. Misē, vingrināties kalpošanā pie altāra un būt kopā ar citiem, tad aicinām piedalīties

• Kurzemes ministrantu dienas

• **Kuldīgā, Sv. Pāvila rekolekciju mājā, 20. – 23. jūlijā.**

• Aicināti piedalīties puīši no 10 gadu vecuma, arī tie, kas pie

• altāra vēl nav kalpojuši. Noslēgumā tiks izsniegts apliecinājums

• par dalību apmācībā.

• Dalība ir bezmaksas.

• Organizē un vada pr. Mihails Volohovs, diakons E. Silevičs un dominikāņu klostermāsa.

• Sīkāka informācija un pieteikšanās līdz 15. jūlijam pa tālr. 22451614 (pr. Mihails).

Grāmatas

Saistībā ar Jāņa Pāvila II beatifikāciju, kas notika 1. maijā, izdevniecība KALA Raksti laidusi klajā divas jaunas grāmatas par šo visā pasaulē mīlēto un cienīto Svēto Tēvu.

Daniels Anžs SMIETIES UN RAUDĀT KOPĀ AR JĀNI PĀVILU II

M a z ā,
"Miera m
tuvu" formā
ta, grāmatīņā
latviešu lasī
tājam jau pa
zīstamais au
tors Daniels
Anžs ("Tava
miesa radīta
Mīlestībai",
"Tava miesa

radīta Dzīvībai", "Ievainotais Gans") aizkustinošā un personīgā veidā stāsta par Jāņa Pāvila II dzīvi. Personīgā gan tāpēc, ka pats vairākkārt bija satīcis Jāni Pāvilu II, gan tāpēc, ka stāstījums sastāv no liecībām, sadzīvīsku situāciju aprakstiem un daudz, daudz jautriem atgadījumiem. Kad mediķi atzīst, ka pāvesta veselībai nepieciešama peldēšana, poļu diasporas pārstāvji uzdāvina pāvestam slēgto baseinu, kas tiek uzstādīts Kastelgandolfo. Daudzi asi kritizē šo soli, uz ko pāvests atbild: „Dārgāk nekā šis baseins izmaksātu jauns konklāvs*!” Pāvests joko arī atrodoties slimnīcā – 1994.gadā ārstēšanās laikā pāvests pēc *Kunga eņģeļa* lūgšanas ironizē: „Dzemelli klinika – tas ir Vatikāns III, jo Vatikāns II ir Kastelgandolfo.” Grāmatas beigu daļā ievietota nodaļa ar nosaukumu "Ciešanu Evaņģēlijs", kurā aprakstīts pāvesta Jāņa Pāvila II ciešanu ceļš, kas aizkustināja pasauli tikpat ļoti kā viņa daudzie ceļojumi un dziļā ieinteresētība visas pasaules liktenī. Grāmata noslēdzas ar pielikumu, kurā apkopotas cilvēku personīgās liecības par tikšanos ar pāvestu, starp tām arī dažas liecības no Latvijas.

DIEVA KALPS JĀNIS PĀVILS II

Šis izdevums sastāv no vairākām daļām – tajā iekļauts priestera Andra Marijas Jerumaņa ievads "Svētīgā Jāņa Pāvila II skūpst Latvijas zemei", itāļu autora karmelītu tēva Antonio Sikari OCD pāvesta portretējums "Dieva kalps Jānis Pāvils II", tāpat te atrodami fragmenti no Jāņa Pāvila II 14 enciklikām, apustuliskajiem pamudinājumiem un vēstulēm, kā arī apraksts par klostermāsa Marijas Simonas Pjēras dziedināšanu no Parkinsona slimības, tas ir notikums, kas tika atzīts par brīnumu un ļāva noslēgt pāvesta beatifikācijas procesu. Līdzās aprakstam par Karola Vojtīlas dzīves spilgtākajiem notikumiem, varam iepazīties ar viņa paša uzrakstīto, kas atspoguļo Baznīcas mācību un sniedz mums drošu un uzticamu padomu.

Inese Domuleva

* jauna pāvesta ievēlēšana

